

er mig heller ikke imod, at man har opretholdt den Bestemmelse, at det fremdeles skal være en Ægteskabshindring, fra hvilken der kan gives Dispensation, naar der foreligger respectus parentelæ, og Kvinden staar det fælles Ophav nærmest. Det er imidlertid udviklet af det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), og jeg skal derfor ikke komme ind derpaa.

Jeg skal kun alt i alt sige, at jeg erkender fuldt ud, at der er en Del Mennesker, som have Krav paa, at der sker en Forandring i den gældende Lovgivning om Ægteskabs Indgaaelse, og jeg skal sige, at jeg for min Part ogsaa mener, at det vil være rigtigt at arbejde i den Retning. Det er ikke min Mening at ville lægge Sten i Vejen for Forslagets videre Fremme, men jeg vilde meget henstille, om man mulig kunde tage Hensyn til det af mig udtalte Ænske om enkelte Forandringer deri.

J. H. Jensen: Da nu alle 4 politiske Grupper her i Tinget have udtalt sig, og de 3 største gennem deres Ordførere have givet Forslaget ubetinget Tilslutning og den 4de delvis, synes det mig at tyde paa, at der nu er det bedste Haab om, at denne Reform i en nær Fremtid kan træde ud i Livet. Men idet vi nu altsaa staa ved Løsningen af dette Spørgsmaal, maa ubetinget den Tanke trænge sig frem. Naar denne Reform nu træder ud i sin fulde Virkekraft, tør vi saa forudsætte, at Ægteskabs Indgaaelse bliver lige saa højtideligt, lige saa alvorligt og fremfor alt lige saa bindende, som det har været i fordums Tid? Der vil blive set med forskellige Øjne paa Ægteskabs Indgaaelse og er blevet set med forskellige Øjne derpaa. Den sidste ærede Taler mente, at der var en Del — og jeg syntes, at han sluttede sig til deres Antal, som han ikke vidste var stort eller lille — der mene, at Ægteskabet er en guddommelig Indstiftelse. Jeg vil gaa saa vidt at udtale det Haab, at de allerfleste Mennesker mene det, ja jeg vil haabe, at der ikke er ret mange her i Danmark, som ikke mene, at Ægteskabet er en guddommelig Indstiftelse. Jeg for mit Vedkommende mener, at det er saa guddommeligt, at de første og maaske nogle af de allerbedste Ægteskaber have været indgaaede uden nogen som helst Medvirkning af nogen Menneskeautoritet. Jeg er af dem, der mene, at da Gud har sat Menneskene i Verden og ogsaa indstiftet Ægteskabet, blev i lange Aarrækker, i lange Tidsperioder Ægteskabet indgaaet, uden at nogen Menneskeautoritet havde

noget med det at bestille, og det Spørgsmaal bør saa fremsættes: Men kunde det da ikke have blevet ved saaledes? Thi set fra en guddommelig Side vare disse Ægteskaber lige saa fulgyldige som alle de, der ere indgaaede siden den Tidsperiode. Men naar dette Spørgsmaal trænger sig frem, om da ikke denne Tingenes Tilstand, om ikke den Maade at slutte Ægteskab paa, at de to paagældende højtideligt love hinanden, at de ville følges ad gennem Livet og dele Sorger og Byrder saavel som ogsaa Glæder og alle Goder i Livet med hinanden, kunde have været fortsat, vil jeg hertil svare: Jo, for saa vidt Menneskene alle som en havde været saa gode, som de burde og skulde være, havde der slet ikke været noget i Vejen derfor. Der havde slet ikke været noget i Vejen for, at Ægteskabet til alle Tider kun behøvede at bestaa deri, at de to paagældende højtideligt gave hverandre Løfte om at ville være Mand og Hustru og under alle Livets Forhold dele med hinanden, hvad der blev budt dem paa deres Livs Vandring. Den sædelige Moral vilde ikke have lidt det allermindste derunder, men da det nu desværre en Gang er saa, at Menneskene ikke ere saa gode, som de burde og skulde være, saa har det borgerlige Samfunds Ordning set sig nødsaget til at gribe ind paa det Omraade, og der har det set vel og gjort rigtigt. Hvis vi vilde lade Ægteskaber stiftes paa samme Maade, som de bleve stiftede i Verdens første Periode, er der vel ingen af os, som ikke klart indser, at efter de nu bestaaende Begreber vilde den sædelige Moral lide et forfærdeligt Knæk. Da Samfundet har til sin Opgave at værne om Samfundet og holde det paa moralsk Grund og inden for Sædelighedens Grænser, er det jo en Selvfølge, at Samfundet maa gribe ind og forlange, at de, der skulle indgaa et fuldgyldigt Ægteskab, maa have Samfundets Stadfæstelse deraf, maa have den lovlige Anerkendelse. Det er saa dette Forhold, der har bestaaet — hvor lang Tid ved jeg ikke, omtrent maaske saa længe, som der har været en borgerlig Orden i de forskellige Stater:

Naar man altsaa om Ægteskabet fra en Side har sagt, at det er rent borgerligt, og fra en anden Side har sagt, at det er helt guddommeligt — til hvilken sidste Anskuelse den sidste ærede Taler syntes at slutte sig — saa siger jeg, at det er begge Dele, det bliver nødvendigt ogsaa, at det bliver begge Dele. I og for sig er Ægteskabet en guddommelig Indstiftelse, men for den borgerlige Ordens